

GYŰLÖLÖK

ÉS

SZERETEK

„Az egyik legjobb regény,
amit valaha olvastam a műfajban.”

– *Kristan Higgins* bestsellerszerző

*finep
selection*

SALLY THORNE

SALLY THORNE

GYŰLÖLÖK
és
Szeretek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Köszönetnyilvánítás

Ezzel a könyvvel egy álmom vált valóra.

Álmom elérésében csodálatos barátok egész szurkolócsapata buzdított: Kate Warnock, Gemma Ruddick, Liz Kenneally és Katie Saarikko. Mindannyian kivették a részüket abból, hogy támogassanak, nógassanak és motiváljanak. Mind nagyon különlegesen vagyok.

Köszönöm Christina Hobbsnak és Lauren Billingsnek, amiért hittek a törekvéseimben, és bemutatnak bájos ügynökömmek, Taylor Haggertynek a Waxman Leavell Literary Agencynél. Taylor, köszönöm, hogy segítettél valóra váltanom ezt az álmot.

Köszönet a barátságos és hatékony munkatársaknak a HarperCollinsnál, különösen a szerkesztőmmek, Amanda Bergeronnak, amiért én is családtagnak érezhettem magam közöttük.

És ha már a családnál tartunk, nem hagyhatom ki szeretett szüleimet, Sue-t és Davidet, a bátyámat, Petert és a férjemet, Rolandot. Rol, köszönöm, hogy hittél bennem. Bár a mopszom, Delia nem tud olvasni, mégis rendkívül támogató volt, örökké szeretni fogom.

Carrie, bárki és bárhol legyél is: az az egy szó, *nemezis*, igazi ajándék volt. Te adtad azt a kezdőlökést, ami ezt az egész könyvet elindította, és ezért nagyon hálás vagyok.

1. fejezet

VAN EGY ELMÉLETEM, MELY SZERINT AZ, amikor utálunk valakit, kísértetiesen hasonlít arra, mint amikor szerelmesek vagyunk. Sok időm volt ezt a két érzést összehasonlítani, és a következőket figyeltem meg.

A szerelem és a gyűlölet is zsigeri érzés. A hasunk görcsbe rándul a másik ember gondolatára. A szívünk hevesen és élénken ver a mellkasunkban, majd' kiugrik a bőrünk és a ruhánk alól. Az étvágyunk csökken, és nehezebben alszunk. Minden egyes találkozás veszélyes típusú adrenalinnal árasztja el a vérünket, mígnem az „üss vagy fuss” reakció határára jutunk. Szinte nem is mi irányítjuk a testünket. Az érzés mindent felemészt, és ez megrémít minket.

A szerelem és a gyűlölet ugyanannak a játéknak a része, és ebben a játékban *muszáj* nyernünk. Hogy miért? A szívünk és az egónk miatt. Higgy nekem, én már csak tudom!

Péntek kora délután van. Még pár óráig az asztalom foglya vagyok. Azt kívánom, bár magánzárkában lehetnék, de sajnos van egy cellatársam. Karórájának ketyegése az idő múlását jelzi, egy-egy újabb vonás a cella falán.

Az egyik gyerekes játékunkba merültünk bele, miszerint egy szót sem szólunk egymáshoz. Mint minden más, amit csinálunk, ez is borzasztó éretlen dolog.

Az első dolog, amit tudni kell rólam: a nevem Lucy Hutton. Helene Pascalnak, a Bexley & Gamin társigazgatójának asszisztense vagyok.

Valamikor réges-régen a mi kis Gamin Könyvkiadónk az összeomlás szélére került. A rémes gazdasági helyzet miatt az embereknek arra sem volt pénzük, hogy a hitelüket kifizessék, az irodalom pedig igazi luxussá vált. A könyvesboltok sorra zártak be a városban, mint a gyertyák, amik egyesével ellobannak. Mi is felkészültünk a szinte biztos végre.

Az utolsó pillanatban azonban megállapodás született egy másik végelgyengülésben szenvedő kiadóval. A Gamin Könyvkiadó kénytelen volt frigyre lépni az omladozó, gonosz kiadóbirodalommal, azaz a Bexley Könyvekkel, amit maga a kibírhatatlan Mr. Bexley irányított.

Miközben mindkét cég makacsul kitartott amellett, hogy ő mentette meg a másikat, összepakoltak, és beköltöztek új, hitvesi házukba. A felek még csak távolról sem voltak boldogok. A Bexley dolgozói megsárgult fotókat idéző nosztalgiával emlékeztek vissza régi csocsóasztalukra az ebédlőben. El sem tudták képzelni, hogy a felhők felett járó Gamin hogyan maradhatott eddig életben, hiszen lazán kezelte a teljesítményjelzők által lefektetett célokat, és álmodozón ragaszkodott ahhoz, miszerint az irodalom művészet. A Bexley inkább hitt a számok, mint a szavak fontosságában. A könyvek számukra bevételi egységek voltak. Add el a bevételi egységeket! Pacsizz a csapattal! Kezdd előlről!

A gaminosok iszonyodva borzadtak össze, azt látva, hogy féktelen mostohatestvéreik gyakorlatilag megszenstségtelenítik az ő Brontëikat és Austenjaikat. Hogy volt képes a Bexley ennyi egyforma, nagyképmű embert felhalmozni, akik sokkal jobban illettek

volna könyvelőnek vagy jogásznak? A gaminosok elítélően vonták fel a szemöldöküket az elképzelésre, miszerint a könyvek bevételi egységek. A könyvek mindig is egy kis varázslatot jelentettek és fog-
nak jelenteni, valamit, amit tisztelni kell.

Most, egy évvel később, még mindig egyetlen pillanat alatt, csu-
pán a külső megjelenéséből meg lehet állapítani, hogy valaki melyik
cégtől jött. A Bexley dolgozói geometriai formákra hasonlítanak, a
gaminosok inkább firák egy papíron. A bexley-ek cáparajokban
közlekednek, számokról diskurálnak, és folyamatosan kisajátítják a
tárgyalótermeket a baljóslatú Tervező Üléseikhez. Inkább Össze-
esküvő Üléseknek kéne hívni őket. Eközben a gaminosok kis fül-
kéikben dugják össze a fejüket, szelíd galambokként az óratorony-
ban, és a kéziratok fölé görnyedve a következő irodalmi szenzáci-
ót keresik. A levegőt körülöttük jázmin tea és papír illata tölti meg.
A posztereikről Shakespeare mosolyog vissza rájuk.

A költözés az új épületbe kissé traumatikus élmény volt, főleg a
gaminosoknak. Vegyünk egy térképet a városról! Húzzunk egye-
nes vonalat a két cég régi épülete között, piros pöttyel jelöljük meg
a területet pontosan a kettő között félúton, és íme, itt vagyunk. Az
új Bexley & Gamin egy olcsó, szürke aszfaltvarangy. Egy nagy for-
galmú úton gubbaszt, amire szinte lehetetlen ráhajtani a délutáni
csúcsban. A reggeli árnyakban sarkvidéki a klímája, délutánra vi-
szont minden pórusa izzad. Az épületnek csupán egyetlen áldásos
tulajdonsága van: az alagsori parkoló, amit általában a korán kelők,
azaz a bexley-ek kaparintanak meg.

Helene Pascal és Mr. Bexley a költözés előtt körbejárták az épüle-
tet, és ritka dolog történt: egyetértettek valamiben. A legfelső eme-
letet igazi arcucsapásként élték meg. Csak egy igazgatói iroda van?
Teljes átépítést rendeltek el.

Egyórányi ötletelés után, amit annyi ellenségeskedés töltött meg, hogy a belsőépítész szeme el nem hullajtott könnyecseppektől csillogott, Helene és Mr. Bexley csupán egyetlen szóban tudtak megállapodni, ami leírja az új teret: *ragyogó*. Ez volt legeslegutolsó meg egyezésük. Az átépítés határozottan eleget tett a kérésnek. A tizedik emelet immár egy üveges, krómos, fekete csempés kocka. Az ember bárhol kiszedheti a szemöldökét, mivel minden felület képes tükörként szolgálni: a falak, a padló, a mennyezet. Még az asztalaink is óriási méretű üveglapokból készültek.

A nagy tükörképet figyelem velem szemben. Felemelem a kezem, és a körmeimre nézek. A tükörképem követi a mozdulatomat. Vé-gigsimítok a hajamon, és megigazítom a galléromat. Transzos állapotba kerültem. Majdnem elfelejtettem, hogy még mindig játszuk ezt a játékot Joshuával.

Azért ülök itt egy cellatárrsal, mert mindegyik hatalomőrült had-vezérnek van egy másodparancsnoka, aki elvégzi helyette a piszkos munkát. Közös asszisztens fel sem merülhetett, mert akkor az egyik igazgatónak engednie kellett volna. Mindkettőnket rácsatlakoztat-tak az áramra a két új iroda ajtaja előtt, és magunkra hagytak.

Mintha a Colosseum arénájába löktek volna be, ahol rá kell jöj-jek, nem vagyok egyedül.

Ismét felemelem a jobb kezemet. A tükörképem könnyedén kö-veti. Államat a tenyerembe támasztom, és mélyet sóhajtok, ami re-zonál és visszhangzik. Felvonom a bal szemöldököm, mert tudom, hogy arra nem képes, és ahogy azt vártam, a homloka hiábavaló-an gyűrődik ráncokba. Megnyertem a játékot. Az izgatottság nem ül ki az arcomra. Olyan rezzenéstelen és kifejezéstelen marad, akár egy babáé. Itt ülünk, állunkkal a kezünkön, és egymás szemébe bámulunk.

Sosem vagyok egyedül. Velem szemben Mr. Bexley asszisztense ül. A csatlósa és szolgálja. A második, és egyben *legalapvetőbb* dolog, amit tudni kell rólam: utálok Joshua Templemant.

Jelenleg minden egyes mozdulatomat leutánozza. Ez a Tükör Játék. Egy kívülállónak talán nem lenne azonnal nyilvánvaló, mert úgy mozdul, akár az árnyék. Ám számomra az. Apró késéssel, de minden egyes mozdulatom megismétlődik az irodának a hozzá tartozó felén. Felemelem az állam a tenyeremről, és az asztalom felé fordulok. Finoman ő is ezt teszi. Huszonnyolc éves vagyok, és úgy tűnik, észrevétlenül átcusszantam a mennyország és a pokol rostáján, és egyenesen a purgatóriumba kerültem. Egy óvodába. Egy elmeógyógyintézetbe.

Begépelem a jelszavam: ÖRÖKKÉUTÁLOMJOSHUÁT. A korábbi jelszavaim is mind azt tükrözték, hogy mennyire végtelenül ki nem állhatom Joshuát. Az ő jelszava meg bizonyára az, hogy ÖrökkéUtálokLucindát. Csörög a telefonom. Julie Atkins az a szerzői jogoktól és engedélyektől, egy újabb szög a cipőmben. Legszívesebben kitépném a telefont a konnektorból, és a szemétégetőbe dobnam.

– Szia, mi újság?

Az átlagos hangomnál mindig kicsit kedvesebben szólok a telefonba. Velem szemben Joshua a szemét forgatja, és elkezd büntetni a billentyűzetét.

– Kérnem kell egy szívességet, Lucy. – Szinte velem együtt tátozom a következő szavait.

– Kéne még egy kis idő a havi jelentésre. Azt hiszem, migrénem van. Képtelen vagyok tovább bámulni ezt a képernyőt.

Egyike azoknak a borzalmas embereknek, akik így ejtik ki ezt a szót: *mi-grén*.

– Persze, megértem. Mikorra tudsz vele elkészülni?

– Te vagy a legjobb. Hétfő délutánig leadom. Aznap csak későn tudok bejönni.

Ha igent mondok, hétfőn este későig bent kell maradnom, hogy a keddi, kilencórás vezetői értekezletre meglegyen a jelentés. A jövő hét máris szívás.

– Oké. – A gyomrom görcsbe rándul. – Amint tudod, kérek.

– Ó, és Brian sem lesz kész az övével mára. Olyan drága vagy. Nagyra értékelem a kedvességed. Mind egyetértünk abban, hogy veled a legkönnyebb együtt dolgozni odafent, a vezetőségnél. *Néhányan* kész rémálmok.

Mézesmázos szavai kicsit enyhítik a neheztelésemet.

– Nincs mit. Hétfőn beszélünk.

Leteszem a telefont. Nem is kell Joshua-ra nézmem, tudom, hogy a fejét csóválja.

Néhány pillanattal később ránézek. Engem bámul. Képzeld el, hogy már csak két perc van hátra életed legnagyobb interjúja előtt, és lenézel a fehér blúzodra. A pávakék töltőtollad átszivárgott a zsebeden. Majd' felrobbansz az idegességtől, a gyomrodba tűsként nyilall a pánik, az idegeid mindjárt szétpattannak. Egy idióta vagy, és körülötted minden romokban hever. Na, Joshua szemének pontosan ilyen kifolyt töltőtolltinta-színű a szeme, amikor rám néz.

Bár azt mondhatnám, hogy csúnya! Alacsony, kövér trollnak kéne lennie farkastorokkal és vizenyős szemmel. Egy bicegő püposnak. Szemölcsökkel és pattanásokkal. Sárgás fogakkal és hagymaszagú verejtékkel. De nem ilyen. Sokkal inkább az ellenkezője. Újabb bizonyíték arra, hogy nincs igazság ezen a földön.

Jelez az e-mail fiókom. Azonnal elkapom a tekintetem Joshua cseppet sem csúnya személyéről. Látom, hogy Helene szeretne egy

költségvetés-előrejelző kimutatást. Megnyitom a múlt havi jelentést referenciaként, és nekilátok.

Kétlem, hogy ez a hónap fejlődést hozott volna. A könyvkiadás továbbra is lefelé ívelő ágazat. Már hallottam párszor az *átszervezés* szót e között a falak között, és tudom, hogy az hová vezet. Valahányszor kilépek a liftből, és meglátom Joshuát, azt kérdezem magamtól: miért nem keresek másik munkát?

Tizenegy éves korom óta lenyűgöznek a könyvkiadók, az óta a mindent eldöntő tanulmányi kirándulás óta. Már előtte is szenvedélyesen faltam a könyveket. Az életem a városi könyvtárban tett heti látogatásaim körül forgott. Mindig a maximum számú könyvet vettem ki, és csupán a cipőjük kopogása alapján meg tudtam különböztetni a könyvtárosokat, ahogy a sorok között lépkedtek. Addig a tanulmányi kirándulásig én is rendíthetetlenül könyvtáros akartam lenni. Még saját katalógusos rendszert is bevezettem a könyveim számára. Igazi könyvmoly voltam.

A könyvkiadós tanulmányi kirándulás előtt sosem gondoltam bele igazán, hogyan kel életre egy könyv. De ott kinyilatkoztatásként ért: fizetést kaphatok azért, hogy írókat keresek, olvasok és végül könyveket állítok elő? Vadiúj borítók és tökéletes lapok számár-fülek és ceruzával írt széljegyzetek nélkül? Elképesztőnek találtam. Imádtam az új könyveket. Azokat szerettem a legjobban kikölcsönözni. Amikor hazaértem, közöltem a szüleimmel, hogy *ha felnővők, egy kiadónál fogok dolgozni*.

Nagyszerű érzés, hogy valóra váltottam a gyerekkori álmomat. De ha őszinte akarok lenni, jelenleg a legfőbb ok, amiért nem keresek új munkát: nem hagyhatom, hogy Joshua nyerjen.

Miközben dolgozom, csak a légkondi gyenge susogását és Joshua gépfegyverszerű kopogását hallom a billentyűzetem. Néha felveszi

a számológépét, és belepötyög valamit. Le merném fogadni, hogy Mr. Bexley szintén bekérte tőle az előrejelző-kimutatást. Így a két igazgató csatába szállhat, a talán nem egyező számokkal felfegyverkezve. A legkitűnőbb olaj gyűlölet-máglyájuk tüzére.

– Elnézést, Joshua.

Egy teljes percig nem vesz rólam tudomást. Kopogása a billentyűzeten felerősödik. Beethoven elbújhatna mellette.

– Igen, Lucinda?

Még a szüleim sem hívnak Lucindának. Összeszorítom az állkapcsom, de aztán büntudatosan ellazítom az izmaidmat. A fogorvosom könyörgött, hogy tudatosan kerüljem a hasonló befeszítéseket.

– A következő negyedévi előrejelzéseken dolgozol?

Mindkét kezét elemeli a billentyűzettől, és rám mered.

– Nem.

Kifújom a levegőt, és visszafordulok a munkámhoz.

– Már két órával ezelőtt befejeztem. – Azzal folytatja a gépelést.

A megnyitott adatbázis-kezelőre pillantok, és elszámolok tízig.

Mindketten gyorsan dolgozunk, és hírhedt *Bevégezők* vagyunk. Tudod, azok a dolgozók, akik befejezik a kellemetlenebb, nehezebb feladatokat, amiket mindenki próbál elkerülni.

Én jobb szeretek leülni az emberekkel, és szemtől szemben megbeszélni a dolgokat. Joshua szigorúan ragaszkodik az e-mailhez. A levelei alján mindig ez áll: „Üdv.: J.” Belehalna, ha kiírná, hogy „Üdvözlettel: Joshua”? Úgy tűnik, ez már túl sok leütés neki. Valószínűleg fejből tudja, hány percet spórol így a B&G-nek évente.

Egyformán jók vagyunk a munkánkban, de semmiben sem értünk egyet. Minden tőlem telhető megteszek, hogy méltó legyek a vállalathoz, de semmim sem illik igazán a B&G-hez. Tetőtől talpig

gaminos vagyok. A rúzsom túl piros, a hajam túlságosan szanaszét áll. A cipőm túl hangosan kopog a padlólapon. Képtelen vagyok arra használni a hitelkártyámat, hogy vegyek egy fekete kosztümmöt. A Gaminnál sosem kellett ilyet viselnem, és makacsul ellenállok annak, hogy alkalmazkodjak a Bexley-hez. A szekrényem tele van kötött és retró holmikkal. Amolyan laza, sikkos könyvtáros stílus, remélem.

Negyvenöt percmbe telik, hogy végezzek a feladattal. Versenyt futok az idővel, bár a számok nem az erősségeim, mert úgy képzem, Joshua egy óra alatt megvolt velem. Még fejben is vele versenyzem.

– Kösz, Lucy! – hallom Helene tompa kiáltását a csillogó irodajtajta mögül, amikor átküldöm neki a dokumentumot.

Megint a leveleimre nézek. Minden naprakész. Az órára pillantok. Negyed négy. Ellenőrzöm a rúzsom a monitorom közelében lévő egyik fényes fali csempe tükrében. Aztán Joshuára pillantok. Megvetően mered rám. Visszabámulok rá. Most a Farkasszem Játékot játszunk.

Hozzá kell tennem, hogy a játékaink végső célja, hogy megnevetessük vagy megríkassuk a másikat. Valami ilyesmi. Tudni fogom, ha nyerek.

Elkövettem egy hibát, amikor először találkoztam Joshuával: rámosolyogtam. A legfényesebb, fogvillantó mosolyommal, a szememben ostobán csillogó optimizmussal, miszerint a cégeink egyesítése nem a legrosszabb dolog, ami valaha történt velem. Végigmért a fejem búbjától a lábujjam hegyéig. Százötvenkét centi vagyok, úgyhogy ez nem tartott sokáig. Aztán elfordította a tekintetét, és kinézett az ablakon. Nem mosolygott vissza, és azóta valahogy az az érzésem, hogy bármelyik pillanatban ellenem fordíthatja azt a

mosolyt. És ezzel ő van előnyben. A gyenge kezdet után csupán hetek kérdése volt, hogy megadjuk magunkat a kölcsönös ellenszenvnek. Mint amikor a víz csöpög a kádba, és végül átbukik a peremen, és mindent eláraszt.

A szám elé tett kézzel ásítok, és Joshua ingének a zsebére pillantok, a bal mellizma mellett. Mindennap ugyanolyan inget visel, különböző színekben. Fehérben, törtfehérben, krémszínben, halványsárgában, mustárszínben, babakékben, vörösbegytojáskékben, galambszürkében, tengerészkékben és feketében. És mindig ugyanabban a sorrendben.

Egyébként legjobban a vörösbegytojáskék ingje tetszik, legkevésbé pedig a mustárszínű, amit ma is visel. Mindegyik ing jól áll rajta. Mindegyik szín illik hozzá. Ha én vennék fel mustárszínűt, úgy festenek, mint egy hulla. Ő viszont itt ül, és épp olyan napbarnított és egészséges, mint mindig.

– Szóval ma a mustárszín a soros – jegyzem meg hangosan. Miért piszkálom fel a darázsfészket? – Már alig várom a hétfői babakéket.

A tekintete egyszerre önelégült és bosszús.

– Nagyon sok mindent megfigyelsz rajtam, Minimuffin. De szeretnék emlékeztetni, hogy a külső megjelenésre tett megjegyzések szembemennek a B&G humánerőforrásának a szabályzatával.

Áh, a HR Játék. Már egy ideje nem játszottuk.

– Ne hívj Minimuffinnak, különben jelentelek a HR-nek!

Mindketten írjuk az ilyen eseteket. Vagyis azt csak feltételezem, hogy ő is ezt teszi, mert mintha az összes szabálysértésemre emlékezne. Én egy jelszóval védett dokumentumot tartok elrejtve a személyi meghajtómon, amiben minden mocskot összegyűjtök, ami valaha lezajlott köztem és Joshua Templeman között. Eddig mindketten négyszer tettünk panaszt a HR-nek az elmúlt egy évben.

Őt írásban és szóban is figyelmeztették a rám használt becenév miatt. Én két figyelmeztetést kaptam: az egyiket szóbeli bántalmazásért, a másikat pedig egy gyerekes csíny miatt, ami kicsúszott az irányításom alól. Nem vagyok rá büszke.

Úgy tűnik, erre nem tud mit válaszolni, így folytatjuk egymás bámulását.

MÁR ALIG VÁROM, HOGY JOSHUA INGJE SÖTÉTEBBRE VÁLTSON. Ma tengerészkekben pompázik, ami után a fekete következik. A csodás Fizetésnap Fekete.

A pénzügyekkel jelenleg valahogy így állok. A B&G-től huszonöt percet kell sétálnom, hogy elhozzam a kocsim Jerrytől („az Autószerelőtől”), és szinte teljesen kimerítsem a hitelkártyámon lévő összeget. Holnap azonban fizetésnap van, így ki tudom majd egyenlíteni a számlám. A kocsimból aztán biztos egész hétvégén még több olajos, fekete lötty fog szivárogni, amit észre is veszek, mire Joshua ingje fehér lesz, mint az egyszarvú hasa.

Felhívom Jerryt. Visszaviszem a kocsit, és ismét összehúrom a nadrágszíjat. Az ingek egyre sötétebbek. Kezdenem kell valamit azzal a kocsival.

Joshua épp Mr. Bexley ajtókeretének dől. Teste a nyílás nagy részét kitölti. Mindezt azért látom, mert kémkedek utána a monitorom közelében lévő fal tükrében. Mély, lágy nevetést hallok, ami cseppet sem hasonlít Mr. Bexley számárbögésére. A tenyeremet végighúrom az alkaromon, lesimítom az apró szőrszálakat. Nem fordulok meg, hogy rendesen lássam. Rajtakapna. Ahogy mindig. És ingerült pillantást kapnék válaszul.

Az óra lassan az öt óra felé vánszorog. Odakint viharfelhőket látok a poros ablakon át. Helene már egy órája elment: az egyik

előnye, ha az ember társigazgató, hogy egy iskolás gyerek időbeosztását követheti, és minden feladatot átháríthat rám. Mr. Bexley tovább marad bent, mert túl kényelmes a széke, és amikor a délutáni napfény betűz, el szokott szunyókálni.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy Joshuával mi irányítjuk a legfelső emeletet, de őszintén szólva, néha ezt érzem. A pénzügyi és az értékesítési csapat közvetlenül Joshuának küldi el a jelentéseket, ő átnézi a hatalmas adathalmazt, és könnyen fogyasztható beszámolókká alakítja, amiket falatonként adagol a szenvedő, ideges Mr. Bexley-nek.

Nekem a szerkesztő, a marketinges és a vállalatirányító csapat jelent. Minden hónapban a teljes havi anyagukat egy dokumentumba sűríttem Helene-nek... és azt hiszem, én is kis adagokban tálalom neki. Össze is spirálozom, hogy a lépegetős kondigépen is el tudja olvasni. A kedvenc betűtípusát használom. Minden egyes itt töltött nap kihívás, kiváltság, áldozat és idegeskedés. De ha felidézem az összes apró lépést, amit azért tettem, hogy itt lehessenek, kezdve azzal, amikor tizenegy éves voltam, újraértékelődik a helyzetem. Úgyhogy visszaemlékezem. És így egy kicsit tovább el tudom viselni Joshuát.

A részlegek vezetőinek ülésére mindig viszek házi sütésű tortát, és ezért imádnak. Azt mondják, hogy „megérem a súlyom arányában”. Joshua általában rossz hírekkel érkezik az ő üléseire, és az ő súlyát másban mérik.

Mr. Bexley eldübörög az asztalom mellett súlyos lépteivel, az akatáskájával a kezében. Bizonyára Tojás Tóbiás Nagy- és Kisméretű Férfiruhaüzletében vásárol. Hol máshol találna ilyen rövid, széles öltönyöket? Kopaszodik, már vannak májfoltjai, és piszkosul gazdag. Még a nagypja alapította a Bexley Könyveket. Imádja

emlékeztetni Helene-t, hogy ő azonban csak *alkalmazott*. Degenerált vénember, Helene és az én megfigyeléseim alapján is. Kényszerítem magam, hogy rámosolyogjak. A keresztnéve Richard. Hájás Kis Seggfej.

– Viszlát, Mr. Bexley!

– Viszlát, Lucy!

Egy pillanatra megtorpan az asztalomnál, és lenéz a piros se-lyemblúzómrá.

– Remélem, Joshua továbbította *A homályos tükröt*, amit önnek tettem félre. Az első kiadás első nyomása.

Hájás Kis Seggfejnek van egy hatalmas könyvespolca, tele az összes B&G kiadással. Az első könyvek, amik a nyomdából kikerültek. Ezt a hagyományt még a nagypapja kezdte el. Imád ezzel kérkedni a látogatóknak, ám egyszer ránéztem a polcára, és a könyvek gerince még csak meg sincs törve.

– Szóval félretette? – Mr. Bexley körbepördül, és Joshúára néz. – Ezt nem is említetted, Doctor Josh.

Hájás Kis Seggfej valószínűleg azért hívja őt *Doctor Josh*nak, mert olyan mesterien és érzéketlenül képes megbirkózni a vészhelyzetekkel. Valaki egyszer azt mondta, hogy amikor a dolgok különösen rosszra fordultak a Bexley Könyveknél, Joshua adta az ötletet és vezényelte le a dolgozók egyharmadának a sebészi eltávolítását. Nem tudom, hogy képes aludni éjszaka.

– Amíg megkapja, addig nem számít – feleli Joshua higgadtan, mire a főnökének eszébe jut, ki is itt a Főnök.

– Igen, persze – pufogja, majd megint lenéz a felsőmre. – Szép munka volt, mindkettejüktől.

Beszáll a liftbe, én pedig lepillantok a felsőmre. Az összes gomb be van gombolva. Mégis, *mit* láthatott? Felnézek a mennyezet

tükörszerű csempéire, és észreveszem a dekoltázsom elfedett, halvány, apró háromszögét.

– Ha még jobban begombolkoznál, nem látnánk az arcod – közli Joshua a számítógépe képernyőjével, amikor kijelentkezik.

– Talán megmondhatnád a főnöködnek, hogy néha nézzen fel az arcomra is.

Én is kijelentkezem.

– Valószínűleg csak az áramköreidre kíváncsi. Vagy azon töpreng, milyen üzemanyag hajt.

Belebújok a kabátomba.

– Engem csupán az irántad érzett gyűlöletem hajt.

Josh szája megrándul, most majdnem mosolygáson kaptam. Figyelem, ahogy közömbös arckifejezést vesz fel.

– Ha annyira zavar, beszélj vele! Állj ki magadért! És, ma este a körmödöt fogod festegetni, reménytelen magányodban?

Ez vajon csak szerencsés ráhibázás volt?

– Igen. Te pedig maszturbálsz és a párnádba zokogsz, *Doctor Josh?*

A felsőm legfelső gombjára pillant.

– Igen. És ne hívj így!

Visszanyelem a felbugyborékoló nevetést. Nem épp barátságos módon lökdössük egymást, miközben beszállunk a liftbe. Megnyomja a mínusz egyes gombot. Én a földszintét.

– Csak nem stoppolsz?

– Szerelőnél van a kocsim.

Belebújok a lapos balerinacipőmbé, a magas sarkúmat a táskámba csúsztatom. Így még alacsonyabb vagyok. A liftajtó homályos tükrében látom, hogy alig érek fel Joshua bicepszének a feléig. Úgy festek, mint egy csivava egy német dog mellett.

A liftajtó kinyílik, és megjelenik az előcsarnok. A B&G épületén kívüli világ kék ködbe veszik, hideg, mint egy hűtő, tele erőszaktevőkkel, gyilkosokkal és enyhén szemerkélő esővel. Mintha csak végszóra tűnne fel, egy újságpapír elrepül a bejárat előtt.

Joshua egyik hatalmas kezével megtartja a liftajtót, és kihajol, hogy lássa, milyen az idő. Aztán rám villantja sötétkék szemét, a szemöldöke ráncba szalad. A már jól ismert buborék jelenik meg a fejemben. *Bárcsak barátok lennénk!* Azonnal kipukkasztom egy gombostűvel.

– Elviszlek – préseli ki magából.

– Uh, azt már nem – vetem hátra a vállam fölött, és már szaladok is.

2. fejezet

KRÉMSZÍNŰ ING SZERDA VAN. Joshua még nem ért vissza késői ebédjéről. Az utóbbi időben több megjegyzést is elejtett arról, hogy mit szeretek és csinálok. Olyan pontos volt, hogy biztosra veszem, kutakodott a cuccaim között. A tudás hatalom, és én nem sokat tudok felmutatni.

Először is kriminalisztikai vizsgálatnak vetem alá az asztalomat. Helene és Mr. Bexley egyként ítélik el a számítógépes naptárakat, ezért összeillő, papíralapú határidőnaplót kell vezetnünk, mintha Dickens korabeli hivatalnokok lennénk. Az enyémben csak Helene időpontjai vannak benne. Megszállottan zárolok a számítógépem, még akkor is, ha csak a nyomtatóhoz megyek. Még hogy a gépeimet csak úgy otthagyjam Joshua közelében? Ennyi erővel akár egy kibiztosított bombát is átadhatnék neki.

Régen, a Gamin Könyvkiadónál az asztalom igazi, könyvek alkotta erőd volt. A tollaimat a könyvek gerincei közti résekben tartottam. Amikor kipakoltam az új irodában, láttam, hogy Joshua asztala milyen steril, és rendkívül gyerekesnek éreztem magam. Azonnal hazavittem a *Minden napra egy új szó* naptáramat és a Hupikék törpikék figuráimat.

Az egyesítés előtt volt egy legjobb barátom a munkahelyen. Val Stone-nal gyakran ültünk be a pihenőszobába, a kopottas

bőrfotelekbe, és a kedvenc játékunkat játszottuk: módszeresen elcsúfítottuk a modellszépségű emberek fotóit a magazinokban. Rajzoltam egy bajuszt Naomi Campbellre. Val kisatírozott egy fogat, mintha hiányozna. A dolog nemsokára sebhelyeket, szemkötőket, véreres szemeket és ördögsvarkat okozó mézszárlásba torkollott, míg a kép annyira el nem torzult, hogy eluntuk, és kezdtük előlről egy másikkal.

Val egyike volt azoknak, akiket elbocsátottak, és megharagudott, amiért nem figyelmeztettem előre. Nem mintha megtehettem volna, még ha tudok is róla. De nem hitt nekem. Lassan körbepördülök, a tükörképem húsz különböző felületről verődik vissza. Mindenféle méretben látom magam, a zenedoboznyitól a mozivászonyyiig. A cseresznyepiros szoknyám széle felrebben, ismét piruttezek, csak úgy, és próbálom lerázni magamról azt az émelygős, nyugtalanító érzést, ami elfog, valahányszor eszembe jut Val.

A vizsgálat megerősíti, hogy az asztalomon van egy piros, egy fekete és egy kék toll. Rózsaszín Post-itek. Egy rúzs. Egy doboz zsepi, hogy felitassam a rúzsom és az ingerültség könnycseppjeit. A határ-időnaplóm. Semmi más.

Könnyed, sasszézó szteppmozdulatokkal áttáncolok a köztünk húzódo márványlapú országúton. Most már Joshua Földön járok. Beülök a székébe, és sorra veszek mindent az ő szemszögéből. A széke olyan magas, hogy a lábujjam nem ér le a padlóig. A fenekemmel tekergözve mélyebbre csúszok a bőrülésen. Valahogy olyan obszcénnek tűnik. Fél szemmel folyamatosan a liftet figyelem, közben a másikkal nyomok után kutatva megvizsgálom az asztalát.

Birodalma az enyém férfi megfelelője. Kék Post-itek. Három tolla mellett találok egy hegyes ceruzát is. Rúzs helyett egy doboz mentolos cukorkát. Ellopok egyet, és a szoknyám apró, eddig

kihasználatlan zsebébe rejtem. Látom magam a gyógyszerész has-
hajtók szekciójánál, ahogy egy ehhez tökéletesen passzoló bogyót
keresek, és felkuncogok. Megrángatom a fiókját. Zárva. Ahogy a
számítógépe is. Igazi erőd. Szép munka, Templeman. Teszek né-
hány sikertelen kísérletet a jelszava feltörésére. Az utálata talán nem
terjed ki a számítógépére.

Nincs az asztalán bekeretezett fotó egy társról vagy a szeretteiről.
Semmi vigyorgó, boldog kutya vagy egy trópusi tengerpart meg-
örökített változata. Kétlem, hogy bárkit is becsül annyira, hogy be-
keretezze a képét. Joshua egyik, az eladásokra tett hevesebb panasz-
áradatára Hájas Kis Seggfej szarkasztikusan azt dörmögte: *Nem ár-
tana neked egy kis hölgytársaság, Doctor Josh.*

Mire Josh: *Igaza van, főnök. Látom, mit tehet az emberrel egy el-
húzódo magányos időszak.* És közben rám nézett. A dátum is meg-
van. Feljegyeztem a HR-nek szánt listámra.

Furcsa bizsergést érzek az orromban. Joshua kölnije? A pórusai-
ból áradó feromon? Fúj! Kinyitom a határidőnaplóját, és észreveszek
valamit: ceruzával írt halvány kód fut végig minden egyes nap osz-
lopán. Felemelem a telefonom, és sikerül lefotóznom. Igazi James
Bondnak érzem magam.

Ekkor meghallom a kábelek mozgását a liftaknában, és felpatta-
nok. Az asztala túloldalára ugrom, és még épp sikerül becsapnom
a határidőnaplóját, mielőtt kitarul az ajtó, és megjelenik. A szemem
sarkából látom, hogy a széke még pörög egy kicsit.

Lebuktam.

– Mit művelsz?

A telefonom már biztonságban van az alsóneműm gumija alatt.
Megjegyzendő: fertőtleníteni a telefonom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Semmit. – A hangom azonban megremeg, és azonnal elárul.
– Kinéztem az ablakon, hogy fog-e ma esni. Közben nekimentem a székednek. Bocsi.

Úgy közelít, mint egy lebegő Drakula. Fenyegető megjelenését egy sportruházati áruház zacskója ellensúlyozza, ami hangosan verődik a lábának. Az alakjából ítélve egy cipősdoboz lehet benne.

Elképzelem azt a szerencsétlen eladót, aki segített neki cipőt választani. *Olyan cipőt keresek, amiben a szabadidőmben kellőképpen leigázhatom az áldozataimat, akiknek a megöléséért fizetnek. A lehető legjobb minőséget várom el a pénzemért. Negyvennégyes a méretem.*

Az asztalára, számítógépének ártalmatlan bejelentkező képernyőjére és csukott határídőnaplójára pillant. Koncentrálok, hogy szabályozott ütemben fújjam ki a levegőt. Joshua ledobja a zacskót a földre. Olyan közel lép hozzám, hogy bőrcipője érinti a fényes magas sarkúm orrát.

– Miért nem mondd el, valójában mit csináltál az asztalomnál?

Még soha nem játszottuk ilyen közélről a Farkasszem Játékot. A százötvenkét centiméter kis mitugrász vagyok. Ez az én keresztetem. Apró termetem mindig is fájó pontja a beszélgetéseknek. Joshua legalább százkilencvenhárom centi. Vagy százkilencvenöt. Vagy százkilencvennyolc. Vagy még több. Igazi óriás. Ráadásul csupa tömény anyag alkotja.

Merészen tartom a szemkontaktust. Bárhova mehetek ebben az irodában, a fenébe is vele. Mint egy rémült állat, ami próbál nagyobb tünni, a csípőmre teszem a kezem.

Ahogy már említettem, Joshua nem csúnya, de mindig nehézséget okoz, hogy is jellemezzem. Emlékszem, nemrég épp vacsoráztam